

Jeffrey
Archer

DE
TROON
OPVOLGER

Joost van der Meer & William Oostendorp

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Jeffrey Archer
Oorspronkelijke titel: *Next in Line*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Joost van der Meer & William Oostendorp
Omslagontwerp: HarperCollins UK
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © CollaborationJS / Trevillion Images (voorground); © James Wragg / Trevillion Images (man); Chronicle / Alamy Stock Photo (Buckingham Palace)
Foto auteur: © Broosk Saib
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1705 1
ISBN 978 94 027 7430 6 (e-book)
NUR 330
Eerste druk april 2025

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers 2022.

Jeffrey Archer asserts the moral right to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Een motoragent van de Special Escort Group zeilde het binnenterrein van Scotland Yard op, met vlak achter hem een groene Jaguar en een ongemerkte Land Rover terwijl twee politiemotoren de rij sloten, waarmee het koninklijk konvooi voltooid was. Precies op het moment dat de Big Ben halftwaalf sloeg, kwamen ze allemaal tot stilstand.

Een agent van de persoonsbeveiliging sprong van de passagiersstoel voorin en opende het achterportier. Sir Peter Imbert, commissaris van de Metropolitan Police, de politie van Londen, stapte naar voren en maakte een buiging. ‘Welkom bij Scotland Yard, Uwe Koninklijke Hoogheid,’ zei hij, en hij werd begroet door die hartelijke, verlegen glimlach waarmee het publiek zo vertrouwd was geraakt.

‘Dank u, Sir Peter,’ reageerde ze terwijl ze elkaar de hand schudden. ‘Wat aardig van u om in te stemmen met mijn ongebruikelijke verzoek.’

‘Het is me een genoegen, *ma’am*,’ zei Sir Peter, en hij draaide zich om naar het ontvangstcomité van hogere politiefunctionarissen die in de rij op hen wachtten. ‘Mag ik u voorstellen aan mijn tweede man...’

De prinses schudde ieder van hen de hand totdat ze bij het einde van de rij aankwam, waar ze werd voorgesteld aan het hoofd van de moordonderzoeksteams van de Met.

‘Commandant Hawksby staat bekend als “Murder One”,’ liet de commissaris haar weten. ‘En hoofdinspecteur William Warwick zal deze ochtend uw gids zijn,’ voegde hij eraan toe terwijl een klein meisje naar voren stapte, een buiging maakte en de prinses een boeketje roze rozen aanbood. Ze kreeg de breedste glimlach van allemaal.

De prinses boog naar voren en zei: ‘Dank je wel, en hoe heet jij?’

‘Artemisia,’ fluisterde het gebogen hoofd naar de grond.

‘Wat een mooie naam,’ zei de prinses.

Ze wilde net doorlopen toen Artemisia haar ogen opsloeg en vroeg: ‘Waarom draag jij geen kroon?’

William liep knalrood aan terwijl zijn rechterhand, inspecteur Ross Hogan, een lach smoorde, waarop Artemisia in tranen uitbarstte. De prinses boog zich opnieuw, nam de kleine meid in haar armen en zei: ‘Omdat ik geen koningin ben, Artemisia, maar gewoon een prinses.’

‘Maar op een dag word jij wel de koningin.’

‘Dan zal ik een kroon dragen.’

Artemisia leek tevreden, en ze glimlachte terwijl haar vader de koninklijke gast van de Londense politie het gebouw in leidde.

De deur werd opengehouden door een jonge cadet, voor wie de prinses even halt hield om een praatje te maken, waarna William haar naar een wachtende lift begeleidde. Voorafgaand aan het bezoek van de prinses had zich een lange discussie afgespeeld over de vraag of ze naar de eerste verdieping de trap of de lift moest nemen. De lift had met vijf stemmen tegen vier gewonnen. Een even beladen beslissing was wie haar in de lift moest vergezellen. De commissaris, commandant Hawksby en William haalden de shortlist, terwijl de hofdame van de prinses samen met inspecteur Ross Hogan en hoofdagent Roycroft de tweede lift zou nemen.

William had zijn script goed voorbereid, maar raakte meteen uit koers door de eerste vraag van Hare Koninklijke Hoogheid.

‘Is Artemisia toevallig uw dochter?’

‘Ja, ma’am,’ zei William, die zich herinnerde dat de Hawk hem had verteld dat ‘ma’am’ moest rijmen op ‘*spam*’ en niet op ‘*harm*’. ‘Maar wat voor bewijs hebt u?’ vroeg hij, even vergetend dat hij het niet tegen een van zijn ondergeschikten had.

‘Als ze niet uw dochter was geweest, zou u niet gebloemd hebben,’ kwam het antwoord terug terwijl ze de lift in stapten.

‘Ik had nog zo gezegd dat ze u niet mocht aanspreken,’ zei William, ‘en al helemaal geen vragen moest stellen.’

‘Het feit dat ze niet gehoorzaamde, betekent waarschijnlijk dat zij de interessantste persoon zal zijn die ik vandaag tegenkom,’ fluisterde Diana toen

de liftdeuren dichtgingen. ‘Waarom hebt u haar de naam Artemisia gegeven?’

‘Ze is genoemd naar Artemisia Gentileschi, de grote Italiaanse barokschilder.’

‘Dus u moet wel een liefde voor kunst hebben?’

‘Een passie, ma’am. Maar het was mijn echtgenote Beth, conservator in het Fitzmolean, die de naam koos.’

‘Dan zal ik weer een kans krijgen om uw dochter te zien,’ zei de prinses, ‘want als ik het me goed herinner, open ik volgend jaar de Frans Hals-expositie in het Fitzmolean. Dan kan ik er maar beter voor zorgen dat ik minstens een tiara draag als ik niet weer een standje wil krijgen,’ voegde ze eraan toe terwijl de liftdeuren opengleden op de eerste verdieping.

‘Het Crime Museum, ma’am,’ begon William, waarmee hij terugkeerde naar zijn script, ‘beter bekend als het Black Museum, was het geesteskind van een inspecteur Neame, die in 1869 dacht dat het zijn collega’s zou helpen om misdaden op te lossen en zelfs te voorkomen als ze bekende zaken konden bestuderen. Hij werd geassisteerd door een agent Randall, die materiaal verzamelde van allerlei beruchte criminelen en plaatselijke delict, die de eerste exposities vormden in deze galerij der schurken. Het museum opende vijf jaar later, in april 1874, maar blijft nog altijd gesloten voor publiek.’

William keek even om naar Ross Hogan en zag hem een praatje maken met de hofdame. Hij leidde zijn gast door een lange gang naar zaal 101, waar een andere deur open werd gehouden voor de koninklijke bezoeker. William vroeg zich af of de prinses ooit zelf een deur opende, maar verwierp de gedachte vlug en keerde terug naar zijn script.

‘Ik hoop dat u het museum niet te eng vindt, ma’am. Er zijn weleens bezoekers die flauwvallen,’ zei hij. Ze betraden een ruimte waar de flauwe verlichting de macabere sfeer alleen maar versterkte.

‘Het kan niet erger zijn dan vier dagen Ascot,’ reageerde de prinses, ‘waar ik regelmatig wil flauwvallen.’

William wilde lachen, maar wist zich in te houden. ‘De eerste tentoonstelling,’ zei hij bij het naderen van een grote uitstallkast, ‘omvat de vroege memorabilia die door Neame en Randall werden verzameld.’

Aandachtig bekeek de prinses een collectie wapens die door zeventiende-

eeuwse criminelen werden gebruikt om hun slachtoffer te vermoorden, waaronder een wandelstok die met een draai aan het handvat een zwaard werd. Verder lagen er diverse vlindermessen, zware houten knuppels en boksbeugels. William liep snel door naar de volgende kast, gewijd aan Jack the Ripper, met een handgeschreven brief die hij in 1888 op het hoogtepunt van zijn seriemoorden naar de London Central News Agency had gezonden en waarin hij de politie uitdaagde door te voorspellen dat ze hem nooit zouden pakken. Maar goed, bracht William zijn gast in herinnering, dat was voordat de Met vingerafdrukken ging gebruiken om criminelen te identificeren en meer dan een eeuw vóór de ontdekking van DNA.

‘Ik ben nog niet flauwgevallen,’ zei de prinses terwijl ze doorliepen naar de volgende vitrine, die een antieke verrekijker bevatte. ‘Wat is daar zo bijzonder aan?’ vroeg ze.

‘Hij is niet bedoeld voor Ascot, ma’am,’ zei William. ‘Het was een geschenk van een bijzonder onaangenaam individu voor zijn verloofde, een paar dagen nadat ze hem de bons had gegeven. Toen ze hem tegen haar ogen hield en wilde scherp stellen, schoten er twee spijkers uit die haar verblindden. Tijdens het proces werd de verdachte door de aanklager gevraagd waarom hij zoiets vreselijks had gedaan, en hij antwoordde simpelweg: “Ik wilde niet dat ze ooit nog een andere man aankeek.”’

Diana sloeg haar handen voor haar ogen en William liep vlug door.

‘Dit tentoongestelde stuk, ma’am, is bijzonder boeiend,’ zei William, en hij wees naar een eenvoudig metalen kistje. ‘Het leverde de belangrijke aanwijzing in de eerste zaak die de Met wist op te lossen met vingerafdrukken als bewijs. In 1905 werden de broers Alfred en Albert Stratton gearresteerd voor de moord op Thomas Farrow, een winkelier, en zijn vrouw, Ann. Ze zouden ermee weg zijn gekomen als Alfred niet een enkele duimafdruk op het lege geldkistje had achtergelaten. Ze werden beiden schuldig bevonden en opgehangen.’

Ze liepen verder naar de volgende vitrine, waar de prinses even naar een foto keek, zich tot William wendde en zeg: ‘Vertel me eens over hem.’

‘Op 18 februari 1949 vermoordde John Haigh de rijke weduwe Olive Durand-Deacon tijdens haar bezoek aan zijn werkplaats in Crawley. Nadat Haigh alles had verwijderd wat ze van waarde bij zich had, loste hij haar lichaam op

in een vat met zwavelzuur. Hij geloofde dat als de politie niet met een lichaam kon komen, hij niet van moord kon worden beschuldigd. Hij hield echter geen rekening met de expertise van een zekere dr. Keith Simpson, een patholoog die in een hoop puin achter in de werkplaats drie galstenen en een paar kunsttanden van het slachtoffer ontdekte. Haigh werd gearresteerd, veroordeeld en opgehangen.'

'Hoofdinspecteur, u neemt een meisje voor een eerste afspraakje zo te zien graag mee naar een romantische plek, of niet?' vroeg de prinses, waardoor William voor het eerst ontspande en lachte.

'Een andere primeur,' ging hij verder toen ze voor de volgende kast stopten, 'was de aanhouding van dr. Hawley Harvey Crippen, een Amerikaanse homeopaat die in Londen zijn vrouw Cora om het leven bracht, waarna hij vergezeld van zijn maîtresse Ethel Le Neve naar Brussel vluchtte. Van Brussel reisden ze door naar Antwerpen, waar Crippen twee kaartjes kocht voor de SS Montrose, een stoomschip met bestemming Canada. Ethel vermomde zich als een jongen, zodat ze zich konden voordoen als vader en zoon. Vóór vertrek had de kapitein van het schip een opsporingsaffiche gezien, en toen hij zag dat Crippen en Le Neve elkaars hand vasthielden en elkaar kusten, werd hij achterdochtig. Hij telegrafeerde naar Scotland Yard, en hoofdinspecteur Walter Dew, die de zaak leidde, reisde meteen naar Liverpool en stapte aan boord van de SS Laurentic, een veel sneller schip, dat nog vóór de Montrose aankwam in Montréal. Vermomd als loods ging Dew aan boord van het schip terwijl het de rivier de St Lawrence op voer, en hij arresteerde Crippen en Ethel en bracht ze terug naar Engeland om zich voor de rechter te verantwoorden. De jury had maar een halfuur nodig om Crippen schuldig te bevinden aan moord.'

'Dus ook hij ging naar de galg,' zei de prinses opgewekt. 'En hoe liep het af met Ethel?'

'Ze werd vrijgesproken van medeplichtigheid. De jury deed er wel aanzienlijk langer over om tot een besluit te komen.'

'Interessant dat het vaak de vrouwen zijn die er uiteindelijk mee wegkomen,' zei de prinses terwijl ze naar de volgende zaal liepen, die er niet veel uitnodigender uitzag dan de vorige.

'U wacht nu een ontmoeting met een aantal beroemde gangsters uit East

End,' kondigde William aan. 'Ik zal beginnen met de beruchtste van het stel, de gebroeders Reggie en Ronnie Kray.'

'Zelfs ik heb weleens van ze gehoord,' zei de prinses, staand voor zwart-witte politiefoto's van de beruchte tweeling.

'Hoewel ze over een periode van vele jaren talloze gruwelijke misdaden pleegden, waaronder meerdere malen moord, bleken ze bijna onmogelijk te beschuldigen, laat staan te veroordelen, omdat niemand bereid was naar voren te treden en tegen hen te getuigen, zo bang waren ze voor de gevolgen.'

'Dus hoe werden ze uiteindelijk gepakt?'

'De politie arresteerde ze ten slotte nadat Reggie in 1967 een criminele partner vermoordde, Jack the Hat McVitie. De Krays werden allebei tot levenslange opsluiting veroordeeld.'

'En de persoon die getuigde?' vroeg de prinses.

'Die vierde zijn volgende verjaardag niet, ma'am.'

'Ik sta nog steeds, hoofdinspecteur,' plaagde de prinses terwijl ze verder liepen naar de volgende zaal, waar ze werd begroet door een uitstalling van juten touwen van verschillende lengten en dikten.

'Tot de negentiende eeuw verzamelden zich in Tyburn grote menigten om openbare ophangingen bij te wonen,' zei de commissaris, die vlak achter hen liep. 'Aan deze barbaarse vorm van vermaak kwam in 1868 een einde; daarna werden executies achter de gevangensmuren uitgevoerd, zonder de aanwezigheid van het publiek.'

'Sir Peter, bent u als jonge rechercheur ooit getuige geweest van een ophanging?' vroeg de prinses.

'Eentje maar, ma'am, en daarna nooit meer, goddank.'

De prinses wendde zich weer tot William. 'Help me eens,' zei ze, 'wie was de laatste vrouw die werd opgehangen?'

'U bent me één stap voor, ma'am,' zei William, en hij stapte naar de volgende vitrine. 'Ruth Ellis, gastvrouw in een nachtclub, werd op 13 juli 1955 opgehangen nadat ze haar minnaar doodschoot met een Smith and Wesson .38-revolver, die u hier kunt zien.'

'En de laatste man?' vroeg de prinses, starend naar het vuurwapen.

Hij pijnigde zijn hersens, want dat stond niet in zijn voorbereide script. Hij wendde zich tot de commissaris, maar die reageerde niet.

Ze werden gered door de curator van het museum, die naar voren stapte en zei: ‘Gwynne Evans en Peter Allen, ma’am, die op 13 augustus 1964 werden opgehangen voor de moord op John Alan West. Het jaar daarop werd een wetsontwerp aangenomen om dood door ophanging af te schaffen. Maar misschien interesseert het u om te weten, ma’am, dat u nog steeds kunt worden opgehangen voor landverraad of piraterij met geweldpleging.’

‘Ik denk dat landverraad in mijn geval waarschijnlijker is,’ zei de prinses, en iedereen schoot in de lach.

William leidde zijn gast naar de laatste zaal van deze rondleiding, waar ze kennismakte met een rij flessen waarin verschillende soorten gif zaten. Voor vrouwen het favoriete middel om een moord te plegen, legde William uit, vooral op hun man. Zodra hij die laatste woorden had uitgesproken, had hij al spijt.

‘En daarmee, ma’am, komt er een einde aan deze rondleiding. Ik hoop dat u het-’ Hij aarzelde voordat hij het woord ‘vermakelijk’ verving door ‘interessant’.

‘Fascinerend, hoofdinspecteur, zou een betere omschrijving zijn van het afgelopen uur,’ reageerde de prinses terwijl William haar het museum uit vergezelde.

Ze liepen door de lange gang terug naar de lift, langs een toilet dat speciaal was gereserveerd voor de koninklijke bezoeker. Er stonden twee jonge agentes, maar ze waren niet nodig. Ze waren teleurgesteld. Ze voelde het en bleef even staan om een praatje met hen te maken, waarna ze verder liep.

‘Ik zie ernaar uit u weer te zien, hoofdinspecteur, en kennis te maken met uw vrouw als ik de Frans Hals-expositie open,’ zei de prinses toen ze in de lift stapte. ‘Dat zou in elk geval een vrolijker gelegenheid moeten zijn.’

William kon een glimlach opbrengen.

Toen de liftdeuren op de begane grond opengingen, nam de commissaris het weer over. Hij vergezelde zijn koninklijke gast naar de gereedstaande auto, waar haar beveiligers het achterportier openhield. De prinses bleef nog even staan en zwaaide naar de menigte die zich aan de overkant van de weg had verzameld.

‘Het viel me op dat jij er geen gras over liet groeien om met haar hofdame te flirten,’ zei William toen inspecteur Hogan zich bij hem voegde.

‘Ik denk,’ zei Ross zonder enige aarzeling, ‘dat ik wel kans maak.’

‘Iets te veel hooi op je vork, zou ik denken,’ kaatste William terug.

‘Daar ben jij ook nooit bang voor geweest,’ zei Ross met een grijns.

‘Touché,’ zei William, en hij maakte een lichte buiging voor zijn vriend.

‘Lady Victoria zei dat de persoonsbeveiligers van de prinses aan het eind van dit jaar met pensioen gaat en dat ze nog geen vervanger hebben. Dus ik hoopte dat jij misschien een goed woordje voor me kunt doen.’

‘Welk woordje had je in gedachten?’ vroeg William. ‘Onbetrouwbaar? Louche? Overspelig?’

‘Dat is wel zo’n beetje wat ze zoekt, denk ik,’ zei Ross terwijl de hofdame gevolgd door de prinses achter in de auto stapte.

‘Ik zal erover nadenken,’ zei William.

‘Is dat het enige wat je kunt zeggen na alles wat ik door de jaren heen voor jou heb gedaan?’

William deed zijn best om niet in de lach te schieten toen hem te binnen schoot hoe hun meest recente avontuur was afgelopen. Hij en Ross waren nog maar net terug uit Spanje, waar ze Miles Faulkner op het spoor waren geweest. In Barcelona hadden ze hun oude aartsvijand ten slotte ingehaald, waarna ze hem terug hadden gesleurd naar Belmarsh, de gevangenis waar Faulkner het jaar daarvoor uit was ontsnapt. Hoe triomfantelijk William en Ross zich ook voelden, ze waren zich bewust van de onvermijdelijke gevolgen die hun zeker wachtten, *na elke regel in het boek te hebben overtreden*, om de commandant aan te halen. William bracht zijn baas in herinnering dat er in Miles Faulkners boek helemaal geen regels stónden, en dat als ze hier en daar geen regeltje hadden overtreden, hij zeker weer zou zijn ontsnapt.

Twee keer fout maakt het nog niet goed, had de commandant hun geheugen opgefrist.

Maar hoelang konden ze hopen Faulkner opgesloten te houden, vroeg William zich af, wanneer zijn verdorven advocaat diezelfde regels maar wat graag tot het uiterste oprekte als dat zou garanderen dat zijn ‘vooraanstaande cliënt’ alle aanklachten zou kwijtraken en zonder een smet op zijn blazoen uit de gevangenis zou worden vrijgelaten? Ook accepteerden ze dat raadsman Mr Booth Watson niet tevreden zou zijn voordat William en Ross aan een disciplinaire hoorzitting werden onderworpen en wegens onaanvaard-

baar gedrag tijdens het uitoefenen van hun werk oneervol werden ontslagen uit het korps. William had zijn vrouw al gewaarschuwd dat de komende paar maanden niet van een leien dakje zouden gaan.

‘Is dat iets nieuws?’ had Beth gezegd, en ze had eraan toegevoegd dat ze pas tevreden zou zijn als Booth Watson bij zijn ‘vooraanstaande cliënt’ achter de tralies belandde, waar ze beiden thuishoorden.

William was in één klap weer in het heden toen Hare Koninklijke Hoogheid achter in de auto stapte en de politiemotoren gas gaven en de vorstelijke stoet Scotland Yard en Victoria Street in leidden.

Vanuit de auto zwaaide de prinses naar de mensenmassa, en iedereen reageerde, op Ross na, die nog steeds stond te glimlachen naar de hofdame.

‘Jouw probleem, Ross, is dat je ballen groter zijn dan je hersens,’ zei William terwijl het konvooi langzaam het terrein van New Scotland Yard af reed.

‘Dat maakt het leven wel veel interessanter,’ reageerde Ross.

Toen het konvooi van de prinses uit het zicht was verdwenen, kwamen de commissaris en de Hawk aangelopen om zich bij hen te voegen.

‘Goed idee van u,’ zei Sir Peter, ‘om onze twee gasten door twee jonge rechercheurs te laten rondleiden in plaats van door ouwe knakkers als wij. Vooral aangezien een van hen zo zichtbaar zijn huiswerk had gedaan.’

‘Dank u, sir,’ zei Ross, wat de commandant een wrange glimlach ontlokte.

‘Sterker nog, ik vind dat Warwick de rest van de dag wel vrij heeft verdiend,’ stelde Sir Peter voor, waarna hij hen verliet om naar zijn kantoor terug te keren.

‘Vergeet het maar,’ mompelde de Hawk toen de commissaris buiten gehoorsafstand was. ‘Sterker nog, ik wil jullie beiden samen met de rest van het team zo snel mogelijk in mijn kamer zien, en dat betekent nu.’

2

De commandant nam zijn plaats in aan het hoofd van de tafel waaromheen zijn team al klaarzat, een eenheid die hem vijf jaar had gekost om samen te stellen en die inmiddels als een van de beste in de Yard werd erkend. Maar het opsporen van Miles Faulkner in Spanje nadat hij uit gevangenschap was ontsnapt en de manier waarop hij was teruggebracht naar Engeland om voor de rechter te verschijnen konden weleens de genadeklap voor het team betekenen.

De Hawk kon zich echter alleen maar afvragen hoeveel mensen uit zijn team zouden worden opgeroepen om in die zaak te getuigen. William en Ross zouden worden onderworpen aan een kruisverhoor door Faulkners nietsontziende advocaat. Booth Watson zou niet aarzelen om de jury te laten weten dat twee van de meest ervaren politiefunctionarissen van de Met zijn cliënt tijdens een trip naar Barcelona onwettig hadden ingerekend. De Hawk had weliswaar nog één troef achter de hand – hij wist iets over Booth Watson waarvan een voorname raadsman niet graag zou zien dat de Orde van Advocaten erachter kwam – maar het zou nog steeds kantje boord zijn.

De Hawk zag de rechercheurs om die tafel meer als familie dan als collega's, maar hij had zelf dan ook geen kinderen. Net als elke familie hadden ze echter hun problemen en verschillen, en hij was benieuwd hoe ze zouden reageren op wat hij op het punt stond hun te vertellen.

Hoofdinspecteur Warwick was bij de Londense politie misschien wel de jongste in die functie, maar niemand noemde hem nog langer 'Koorknaap', met inspecteur Ross Hogan tegenover hem misschien als enige uitzondering. Ross was ongetwijfeld het zwarte schaap van de familie, een buitenbeentje dat liever criminelen opsloot dan eindeloze formulieren invulde en zijn re-

gelmatige aanvaringen met superieuren alleen maar had overleefd omdat de Hawk hem beschouwde als de beste undercoveragent met wie hij ooit had gewerkt.

Aan Hogans rechterzijde zat hoofdagent Roycroft, een van Ross' vele ex-minnaressen, die vermoedelijk de moedigste was in dit gezelschap om de tafel. Als jonge agente fris van het opleidingscentrum in Hendon had Jackie een twee meter lange Algerijnse wapenhandelaar getackeld, plat op de grond gehouden en in de boeien geslagen voordat de volgende agent ter plekke was. Maar onder haar collega's stond ze misschien wel beter bekend om het feit dat ze een inspecteur buiten westen had geslagen die tijdens het werk een hand op haar been had gelegd. Toen ze het incident rapporteerde, schoot niemand haar te hulp, want de inspecteur in kwestie was de enige getuige. En daarna waren haar carrièrevooruitzichten abrupt vertroebeld, totdat de commandant haar potentie had gezien en haar bij zijn team vroeg.

Tegenover haar zat hoofdagent Adaja. Hij was slim, vindingrijk en ambitieus, en had alle racistische vooroordelen binnen en buiten het korps met waardigheid en gratie gepareerd. Voor de Hawk leed het geen twijfel dat Paul de eerste zwarte man zou zijn die het tot commandant schopte. En wat hem amuseerde, was dat ook Paul daar niet aan twijfelde.

Tot slot het jongste teamlid, agent Pankhurst, die nooit haar opleiding op de openbare school noemde, noch haar eredoctoraat, en al helemaal niet dat een van haar beroemdste voorouders, meer dan eens, in de bak had gezeten. Rebecca was mogelijk de slimste collega aan tafel, en de commandant had al besloten dat het niet lang meer zou duren voordat ze werd bevorderd, hoewel hij haar dat nog niet had verteld.

Het probleem met het bevel voeren over zo'n pientere en dynamische groep was dat je vroeg op moest, heel vroeg, als je hun een stapje voor wilde blijven. Maar in dit geval had de commandant er alle vertrouwen in dat hij al aan de slag was gegaan voordat hun wekker was afgegaan.

'Laat me beginnen,' zei hij, 'met jullie te feliciteren met de rol die jullie hebben gespeeld bij het oplossen van de cold cases die de assistent-commissaris ons vroeg aan te pakken. Dat ligt nu echter in het verleden, en we moeten naar de toekomst kijken.' Hij keek op en zag dat hij hun aandacht had.

'De commissaris heeft in al zijn wijsheid besloten om de eenheid van

moordzaken af te halen en ons een zelfs nog grotere uitdaging voor te schotelen.’ Hij liet hen wachten, maar slechts even. ‘*Royalty Protection Command.*’ Hij liet de woorden in de lucht hangen. ‘Naar de mening van de commissaris is die Dienst Koninklijke Beveiliging uitgegroeid tot een wet op zich. De commandant, ene commissaris-hoofdinspecteur Brian Milner, leeft in de illusie dat zijn eenheid onaantastbaar is, aan niemand anders verantwoording verschuldigd is dan aan de koninklijke familie en daarom niet langer deel uitmaakt van de Metropolitan Police Service. Wij staan op het punt om hen uit die droom te helpen. Milner heeft al enige tijd niet de moeite genomen om kandidaten van buiten op gesprek te laten komen als een van zijn mensen een andere baan krijgt of met pensioen gaat. Op die manier verliest hij nooit de controle over de eenheid, wat op zich een probleem is, omdat MI6 ons na de recente wereldwijde terreuraanslagen heeft gewaarschuwd dat het volgende doelwit weleens een lid van de koninklijke familie zou kunnen zijn, die volgens hen een maar al te makkelijk doelwit vormt. Met inbegrip van de koningin.’

Hier was iedereen een paar ogenblikken stil van, totdat Paul vroeg: ‘En uit welke hoek verwacht MI6 een dergelijke aanval?’

‘Waarschijnlijk het Midden-Oosten,’ zei de Hawk. ‘Antiterreur houdt iedereen die vanuit Iran, Irak of Libië, om de drie meest voor de hand liggende kandidaten te noemen, het land binnenkomt nauwlettend in de gaten. Assistent-commissaris Harry Holbrooke liet er geen enkele twijfel over bestaan waar we het tegen op moeten nemen. Hij noemde de drie terroristische organisaties die op zijn lijstje staan en een directe bedreiging vormen.’

Iedereen om de tafel maakte aantekeningen.

‘Holbrooke denkt dat ze de veiligheid van hun eigen land niet zullen verlaten, maar twijfelt er niet aan dat ze alle drie meerdere slapende cellen in het Verenigd Koninkrijk hebben die klaarstaan om op elk moment in actie te komen. Hij heeft al observatieteams opgezet om minimaal een stuk of tien van de meest voor de hand liggende kandidaten goed in de gaten te houden, maar geeft toe dat hij niet over voldoende voetsoldaten beschikt om ze allemaal te volgen, omdat zijn middelen zo’n beetje uitgeput raken. Met dat in het achterhoofd heeft hij ons gevraagd om alle informatie waar wij op stuiten te delen, hoe onbeduidend die ons op dat moment ook lijkt.’

‘Politie en boeven zijn zeker iets uit het verleden,’ zei Ross met enig gevoel.

‘Het vage en verre verleden,’ zei de Hawk. ‘En wat niet helpt, is dat onder meer Holbrooke het vertrouwen heeft verloren in commissaris-hoofdinspecteur Milner als hoofd koninklijke beveiliging en hem zo snel mogelijk vervangen wil zien worden.’

‘Om een bepaalde reden?’ vroeg Ross.

‘Ja. Toen hij hem belde in Buckingham Gate en een boodschap achterliet om hem zo snel mogelijk terug te bellen, reageerde Milner pas een week later. En nadat Holbrooke hem volledig had gebriefd over de laatste terreurdreiging, was het enige wat Milner te zeggen had, en ik citeer: “Maak je geen zorgen, kerel, we hebben alles onder controle.”’

‘Wat mij ertoe beweegt om te vragen, sir,’ zei Jackie, en ze sloeg haar ogen op van haar notitieboekje, ‘is het feit dat de commissaris denkt dat Milner niet geschikt is voor de baan de enige reden waarom we allemaal aan de beveiliging van het Koninklijk Huis worden toegewezen?’

Commandant Hawksby zweeg enige tijd voordat hij zei: ‘Nee. Sterker nog, zelfs Holbrooke is niet bekend met het hele verhaal, omdat ik het nog steeds als een interne kwestie beschouw.’ Hij sloot de map die voor hem lag, en voegde eraan toe: ‘Hou op met schrijven,’ wat ze allemaal zonder vragen deden. ‘De commissaris heeft ook reden om te geloven dat Milner en een aantal van zijn vertrouwelingen corrupt zijn, vooral omdat hij het leven lijkt te leiden van een minderjarig lid van het koningshuis, en dat op het salaris van een hoofdinspecteur. Als dat het geval blijkt te zijn, hebben we onweerlegbaar bewijs nodig voor wat hij de afgelopen tien jaar heeft uitgevreten voordat we zelfs maar kunnen overwegen om hem aan te houden. Niet in het minst omdat hij, en dit is een open deur, vrienden op hoge posities heeft, van wie hij met een aantal meerdere jaren heeft gewerkt. Met dat in het achterhoofd zal Milner in de nabije toekomst versterking krijgen van vier nieuwe rekruten, onder wie in elk geval niet Ross Hogan, die rechtstreeks aan mij zal rapporteren.’

‘Ga ik weer undercover?’ vroeg Ross.

‘Nee,’ antwoordde de Hawk. ‘Sterker nog, je zou niet openlijker kunnen zijn,’ voegde hij er zonder uitleg aan toe.

Niemand stelde de voor de hand liggende vraag of onderbrak de baas terwijl hij in volle gang was.

‘Hoofdinspecteur Warwick zal zich als de rechterhand van commissaris-hoofdinspecteur Milner aansluiten bij de beveiliging van het Koninklijk Huis, maar niet voordat de rest van jullie volledig op de hoogte is van de problemen waar jullie mee te maken zullen krijgen, wat minstens een paar maanden kan vergen. Onthoud dat we niet willen dat Milner erachter komt wat wij van plan zijn. Dus zorg ervoor dat je tegen andere collega’s buiten deze kamer je meningen voor je laat. We kunnen het ons niet veroorloven om die man ook maar de geringste kans te geven zijn sporen te wissen voor we goed en wel begonnen zijn. Warwick zal behoorlijk veel speelruimte krijgen om andere beveiligers die denken dat ze boven de wet staan uit te roken. Tegelijkertijd zal hij zijn best doen om erachter te komen of ze de terreurdreiging eigenlijk wel serieus nemen.’

De commandant wendde zich tot William. ‘Het eerste probleem dat je kunt tegenkomen, zal Milner zelf zijn. Als de grootste appel in de mand rot is, welke hoop is er dan voor de rest? Bedenk dat Milner al meer dan tien jaar het commando voert over de eenheid en vindt dat Hare Majesteit de Koningin de enige is aan wie hij verantwoording moet afleggen. Je zult voorzichtig moeten zijn als je lang genoeg wilt rondhangen om te achterhalen hoe hij ermee wekomt,’ voegde de Hawk eraan toe. Hij gaf het stokje over aan de enige persoon aan de tafel die al volledig gebriefd was.

‘De komende paar weken,’ zei William, ‘wil ik dat jullie diepgaand onderzoek doen naar hoe de koninklijke familie haar publieke taken uitvoert, terwijl je er tegelijkertijd van uitgaat dat je nog nooit van hen hebt gehoord. Begin met een schone lei en behandel ze alsof ze criminelen zijn naar wie onderzoek moet worden gedaan.’

‘Dat moet leuk worden,’ zei Jackie.

‘Je kunt beginnen met het boeken van een rondleiding in Windsor Castle op een open dag dat er geen leden van het Koninklijk Huis aanwezig zullen zijn. Je enige doel is om het terrein te verkennen en tegelijkertijd de beveiliging te controleren. Ik wil dat jullie tegen de tijd dat jullie je melden voor je eerste dag als persoonsbeveiligers een stap voor- in plaats van achterlopen.’

‘Wie durft te wedden dat ik niet ongezien het kasteel in kom?’ vroeg Ross.

‘Zet dat maar uit je hoofd,’ zei de Hawk. ‘Je hebt al genoeg problemen.’

Maar mocht je een onlangs gepensioneerde beveiliging tegen het lijf lopen, dan ben je vrij om te gaan vissen. Zorg er wel voor dat je dan niet als lokaas eindigt, want als dat gebeurt, kun je ervan op aan dat ze naar Milner stappen, en dan moet je van de zaak worden gehaald.'

'Echter,' zei William, 'zodra we ons melden om aan het werk te gaan kun je verwachten dat je wordt genegeerd, beledigd en zelfs belachelijk gemaakt door collega's die niet beseffen dat ze er na een paar maanden misschien niet meer zullen zijn. Maar probeer te onthouden dat ze niet allemaal corrupt zullen zijn; een aantal denkt misschien wel hetzelfde over Milner als de commissaris, terwijl ik bang ben dat anderen niet meer te redden zullen zijn. Teambesprekingen zullen hier elke ochtend tussen acht en tien uur blijven plaatsvinden, en dan kunnen we onze laatste bevindingen delen en er hopelijk achter komen waar we het precies tegen opnemen, nog voordat we opduiken. Vragen?'

'Je hebt niets gezegd over de rol die ik zou spelen,' zei Hogan, en hij probeerde beledigd te kijken.

'Dat zal afhangen van de vraag of zij jou de baan aanbiedt.'

'Zij?' vroeg Ross.

'Hare Koninklijke Hoogheid, de prinses van Wales,' zei William, en hij keek zijn oude vriend aan, 'heeft ons verzocht om morgenmiddag om drie uur in Kensington Palace bij haar op de thee te komen.'

Ross was even tot zwijgen gebracht, onzeker of dit Williams idee van een grap was.

'Helaas kan ik dan niet,' reageerde hij gewaagd langs zijn neus weg. 'Ik heb morgenmiddag een dringender afspraak. Ik moet naar de kapper.'

De rest van het team wachtte op de reactie van de Hawk.

'De enige dringende afspraak die jij morgenmiddag zult hebben, inspecteur, mocht je niet op tijd bij Kensington Palace opdagen, zal in de Tower of London zijn, alwaar je zult merken dat ik hoofdinspecteur Warwick de leiding heb gegeven over de martelingen. Roycroft zal de pijnbank bedienen en Adaja de duimschroeven, terwijl Pankhurst de lastige taak zal hebben om een blok te vinden dat groot genoeg is voor dat hoofd van jou. En je hoeft niet te vragen wie de beul zal zijn. Nog meer van dit soort frivole vragen, inspecteur Hogan?'